

## Arrest

nr. 287 537 van 13 april 2023  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT  
Louizalaan 54/3e verd.  
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. VAN DER HAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op X 2004.

1.2. Verzoeker dient op 9 maart 2020, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna NBMV), een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 7 september 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van de aan hem toegewezen voogd.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 maart 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pashtun origine te zijn. U bent 18 jaar oud, maar ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS was u nog minderjarig. U verklaart afkomstig te zijn uit Zerani, een dorp in het district Qarghayo van de provincie Laghman. U ging vier jaar naar school, startte in de tweede klas en zat in de zesde klas toen u uw dorp moest verlaten. Van jongsaf aan ging u naar de madrassa in het dorp, onder leiding van Maulawi Sayef Mohamed. De grote baas van de madrassa was echter Mauwlawi Salim, een man die banden had met de taliban. Op een dag kreeg uw qari de vraag van de taliban om u te laten aansluiten en deel te nemen aan de heilige oorlog. U vertelde dit aan uw ouders maar zij wilden hun toestemming hier niet voor geven. Ongeveer 7 jaren eerder had de taliban uw broer willen rekruteren, waarna hij het land was ontvlucht. De drie daarop volgende dagen kwam de taliban elka dag bij jullie thuis langs om u te rekruteren waarbij uw vader steeds weigerde toestemming te geven. De laatste keer stelden de mannen dat ze u de volgende keer dat ze zouden langskomen, zouden arresteren en meenemen. Vervolgens ging u klacht indienen bij de checkpoint van Surkhakhan. De soldaten zeiden dat ze hun best zouden doen om jullie te beschermen. De volgende dag brak er nabij de checkpoint een gevecht los tussen de taliban en de soldaten. Daarbij vielen twee doden langs de kant van de taliban en een soldaat. Toen uw vader die zich naar de plaats van het incident had begeven, beschuldigden de soldaten u ervan hen in de problemen gebracht te hebben. Daarop besloot uw vader dat het tijd was dat u het land verliet. Uw vader stuurde u eerst naar het huis van een vriend in het dorp, van waaruit u twee dagen later het land verliet. U reisde via Iran, Turkije, Griekeland en andere Europese landen naar België. Na vijf maanden reizen kwam u op 8 maart 2020 kwam u aan in België. De daaropvolgende dag diende u een verzoek in om internationale bescherming.*

*Ter staving van uw verzoek legt u uw taskara voor, de taskara van uw vader, de verzendenvolp van de taskara's en een attest van het Rode Kruis.*

*Bij terugkeer naar uw land vreest u de taliban omdat u uw rekrutering ontliet.*

#### **B. Motivering**

*Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige bij aanvang van uw verzoek om internationale bescherming en ten tijde van uw onderhoud op het CGVS, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

*Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstond in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.*

*Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten. Noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet. Er zijn immers meerdere elementen in uw verklaringen over uw vluchtmotieven die de geloofwaardigheid ervan in ernstige mate aantasten.*

*Vooreerst moet worden opgemerk dat uw verklaringen op de DVZ en op het CGVS met betrekking tot uw rekrutering niet geheel eensluidend zijn. Zo stelde u bij de DVZ dat er enkele keren talibanstrijders*

langskwamen in de madrassa die tegen uw leerkracht zeiden dat u moest samenwerken en dat ze drie á vier dagen voor uw vertrek opnieuw langskwamen. Daarna vertelde u alles aan uw vader, die niet akkoord ging en naar de taliban toeging. De taliban antwoordde hem dat ze u de dag erna zouden komen halen en dat u klaar moest staan (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5). Opvallend in deze versie van de feiten is het gegeven dat u het over eerdere rekruteringspogingen hebt of minstens interesse van de taliban in u als potentieel rekrut, dat uw vader zelf naar de taliban toegaat en dat de taliban niet bij u thuis langskomt en al zeker geen drie keer. Geconfronteerd met uw versie bij de DVZ, blijft u bij de versie van de feiten die u op het CGVS hebt gegeven. U geeft aan dat u niet vertelde waar uw vader de taliban sprak. Als mogelijke verklaringen voor de overige verschillen, roept u in dat het een kort interview was en de tolk/ambtenaar u misschien niet goed begrepen heeft (CGVS, p. 29). Toch kan uw uitleg onvoldoende alles uitklaren. Het feit dat de taliban u drie keer opzocht thuis, is een significant feit waarvan men zou verwachten dat u het had vermeld ondanks de korte tijdsduur van het eerste interview. Dat u dit niet deed en er daarnaast ook nog andere onenigheden zijn, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast zijn er meerdere elementen in uw verklaringen over uw rekrutering die twijfels doen rijzen over de waarachtigheid ervan. Een eerste element heeft te maken met het feit dat uw rekrutering verliep via een madrassa, die geleid werd door Mauwlawi Salim, een man van wie al jarenlang geweten was dat hij banden had met de taliban en van waaruit jongeren gerekruteerd werden. Zo stelt u dat uw broer toen u zelf nog klein was op een soortgelijke manier als u als leerling van diezelfde madrassa was gevraagd om zich aan te sluiten bij de taliban. Ook hebt u weet van een andere jongen die een jaar voordien was meegenomen door de taliban en nadien nooit meer teruggezien werd (CGVS, p. 14, 22-23). Voorts geeft u aan dat u niet alleen de hoogste baas banden had met de taliban maar dat er regelmatig onbekende mensen in de madrassa kwamen die vermoedelijk talibanleden waren. Zij hielden de leerlingen in de gaten en spraken met de qari's en mulla's van de madrassa (CGVS, p. 22-23). De reputatie van de baas van deze madrassa, de regelmatige aanwezigheid van vermoedelijke talibanleden en de voorgeschiedenis van uw broer, stelt de keuze van uw ouders voor deze madrassa sterk in vraag. Gevraagd waarom je ouders je naar de madrassa stuurden waar uw broer eerder werd gerekruteerd, stelt u dat er veel andere jongeren studeerden en dat uw ouders dachten dat uw broer een misschien toevallig of eenmalig geval was. Wel waarschuwd u ze u ervoor dat u hen moest inlichten als u iets raars hoorde in de madrassa. Vervolgens gevraagd of de aanwezigheid van mauwlawi Salim uw ouders ooit zorgen baarde, antwoordt u nogmaals dat vele kinderen van het dorp naar die madrassa gingen en de mauwlawi Salim enkel de qari's controleerde en zelf niet in contact kwam met de leerlingen van de madrassa (CGVS, p. 27). Dat de school veel lokale leerlingen had en mauwlawi Salim veeleer op het achterplan bleef, wil echter nog niet zeggen dat de madrassa vrij was van talibaninvloed of rekruterings technieken. Uit achtergrondinformatie blijkt de taliban veelal aan rekrutering op collectief niveau doet en dit via propaganda in madrassa's met als doel vrijwillige rekruten aan te sluiten. Gezien de context dat u schetst van de talibaninvloeden op school, zou dan ook verwacht worden dat deze invloed ook te merken was in de manier waarop de qari's les gaven. Dit was echter niet het geval. U stelt dat de qari's nooit over de oorlog of jihad spraken en enkel met de leerstof bezig waren (CGVS, p. 27). Dit lijkt hoe dan ook niet te stroken met de door u geschetste context en de achtergrondinformatie.

Een ander element dat de twijfels verder doet aanzwengelen, is het precieze verloop van de rekrutering na de bekendmaking van de talibans interesse voor u en uw reactie daarop. U verklaart dat de qari aan u en nog enkele andere jongens liet weten dat de taliban wilde dat jullie zich bij hen aansloten en mee de heilige oorlog gingen voeren (CGVS, p. 24-25). Uw vader liet de qari verstaan dat hij hier geen toestemming voor wilde geven omdat u te jong was en ook nog nooit een wapen had gebruikt (CGVS, p. 20). De drie daaropvolgende dagen kwamen er elke dag gemaskerde talibanleden in de late namiddag bij jullie thuis. U weet niet wie de mannen waren, enkel dat u een van hen had gezien in de madrassa, en weet evenmin niet wie hun leider was (CGVS, p. 24-25). Nochtans zou verwacht worden dat u hier enige informatie over zou moeten hebben of zou moeten hebben opgevangen, al was het ook maar na uw vertrek uit uw land. U behield immers nog contact met uw ouders. Daarnaast moet worden vastgesteld dat u geen gewag maakte van bepaalde methodes waarmee de talibanleden bij hun bezoeken uw vader werkelijk onder druk proberen zetten. Zo vertelt u over hun eerste bezoek dat ze jouw vaders boodschap, zijn weigering, gingen doorgeven aan hun leider (CGVS, p. 24). Als de taliban u al dan niet met dwang wilde rekruteren, zou verwacht worden dat er andere elementen in de strijd werden geworpen. Uit uw verklaringen blijkt alvast niet dat er – zoals wel vaker gebeurt of gebeurde – een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Ook is er op geen enkel moment sprake van harde taal, fysieke of andere drukkingsmiddelen. Dat de taliban allesbehalve doortastend te werk gaat in hun rekruteringsproces, lijkt weinig waarschijnlijk. Ook blijft het

onduidelijk waarom de talibanstrijders u willen rekruteren. U zegt dat ze daar nooit iets over hebben gezegd (CGVS, p. 24). Bijgevolg is het onduidelijk waarom de taliban zoveel moeite doet om u te rekruteren. Alleen de laatste keer dreigen de taliban ermee dat als ze de vierde keer komen, wat de volgende dag zal zijn, dat ze u zullen arresteren en meenemen (CGVS, p. 20, 24, 26). Er kan moeilijk ingezien worden waarom de taliban deze informatie meedeelt. Als ze u al gedwongen wilden meenemen of ontvoeren, dan zou verwacht worden dat ze veel discreter bleven over hun intenties. Met deze waarschuwing geven ze immers u de kans om uzelf in veiligheid te brengen en boycotten ze hun eigen plannen, wat niet geloofwaardig kan worden geacht.

Bovendien kan ook de bedenking worden gemaakt waarom u pas na deze waarschuwing bescherming begint te zoeken, zeker in het licht van de voorgeschiedenis van uw broer. Er zou verwacht worden dat u en/of uw vader veel eerder in actie schiet(en). Daarnaast kan uw poging om bescherming te verkrijgen bezwaarlijk als afdoende worden beschouwd. U vraagt immers om hulp en bescherming van de soldaten van een nabijgelegen checkpoint, maar meer dan de belofte dat ze u gingen proberen te beschermen of hun best gingen doen om u te beschermen, krijgt u niet. Gevraagd waarom u naar de soldaten toeging en niet ergens anders heen ging, zegt u dat uw regio onder de controle was van de overheid en u dacht dat ze u gingen beschermen (CGVS, p. 20 en 26). Hierbij moet nog worden opgemerkt dat u eerder stelde dat er uw dorp heel wat talibanspionnen telde en de aanwezigheid van de taliban nooit ver weg was (CGVS, p. 14, 21-22). Ondanks de vage belofte van de soldaten blijft u die nacht thuis en zoekt u geen ander onderkomen (CGVS, p. 20 en 26-27). Van iemand die in uw situatie verkeert, zou minstens verwacht worden dat u het zekere voor het onzekere neemt en u zich meteen na het derde bezoek van de taliban tijdelijk elders gaat schuilen zodat u de taliban de vierde keer te snel af bent. In plaats daarvan gaat u echter eerst klacht indienen bij de soldaten. U verlaat uw ouderlijk huis pas wanneer uw vader verneemt dat de soldaten van de overheid u ervan verdenken iets te maken te hebben met de gevechten die dezelfde nacht van uw bezoek aan het checkpoint plaatsvonden. Dit is overigens dezelfde dag waarop de taliban stelde naar uw huis te komen om u mee te nemen. U vertrekt dus geen moment te vroeg. Het is echter tekenend dat slechts wanneer er nog een extra dreiging bij komt dat uw vader beslist u onder te brengen in het huis van de vriend van uw vader, hoewel ook nauwelijks als een bijzonder veilige plaats kan worden beschouwd (CGVS, p. 26). Het gegeven dat u laattijdig een schuilplaats zoekt, toont aan dat u en uw vader uw risico's volledig onderschatten. Dit ondermijnt evenzeer uw vrees voor de taliban.

Wanneer de taliban zoals afgesproken de vierde keer langskomen de volgende dag, vertelt uw vader hen dat u vertrokken bent en niet meer thuisgekomen bent, waarop de taliban enkel laat verstaan dat ze u in de regio zullen zoeken en bestraffen. U maakt geen gewag van andere zaken die de taliban meldde of deed, al dan niet om vader tot spreken aan te zetten over uw verblijfplaats (CGVS, p. 28). Dat de taliban zich zo makkelijk laat afschepen, lijkt opnieuw weinig waarschijnlijk. Als ze u werkelijk wilden rekruteren of nodig hadden, is het niet te vergezocht om te denken dat ze uw vader opnieuw onder druk zouden zetten om meer informatie over u te ontlokken. Ook na uw vertrek is de taliban niet overgegaan tot verregaandere acties of represailles tegen uw vader, wat niet geheel ondenkbaar zou zijn in het bijzonder om dat het al de tweede keer was dat een van uw vaders zonen verdwenen nadat de taliban hem had proberen te rekruteren. U verklaart dat ze na hun vierde bezoek nog twee keer zijn langsgesproken om naar u te vragen maar meer dan dat is er niet gebeurd (CGVS, p. 14-15, 28). Tot slot moet nog opgemerkt worden dat u geheel onwetend bent over het lot van de andere jongens die de qari in naam van de taliban eveneens wilde rekruteren (CGVS, p. 25). Toch zou verwacht worden dat u hier iets over vernomen had. Uit uw verklaringen over de situatie in uw dorp na de machtsovername van de taliban blijkt dat u wel degelijk op de hoogte gehouden bent over bepaalde incidenten die er zich afspeelden. Dat u hoegenaamd niets weet over de andere jongens verraadt een algehele desinteresse die niet te rijmen valt met uw vrees voor de taliban, aangezien het lot van de jongens een belangrijk elementen kon en kan zijn voor u bij de inschatting van uw vrees. Al deze vaststellingen over uw rekrutering en uw reactie op de feiten ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voor het overige verklaart u dat de soldaten van het checkpoint wiens bescherming u inriep u na het incident van mogelijke samenwerking met de taliban verdachten. Zo dachten ze dat u hen een vals verhaal had verteld om hen in de problemen te brengen maar het blijft onduidelijk hoe uw verhaal hen in de problemen kon brengen (CGVS, p. 20-21, 26). Hoe dan ook, aangezien uw rekrutering door de taliban niet geloofwaardig is, kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u de hulp en bescherming van de soldaten inriep.

Het CGVS stelt vast dat uw vrees ten aanzien van de taliban niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. U hebt met andere woorden niet aangetoond dat u een gegronde vrees

voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a) van de Vreemdelingenwet hebt. Het feit dat u een minderjarig was op het moment van uw vertrek uit uw land en ten tijde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen. Ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

De documenten die u voorlegde, uw taskara, de taskara van uw vader, de verzendenvelop en het attest van het Rode Kruis, kunnen deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. De taskara's en de verzendenvelop bevatten immers enkel informatie over uw identiteit, uw plaats van herkomst en uw nationaliteit en kunnen dus hoogstens uw verklaringen daarover ondersteunen. Het attest bevestigt dat u uw familie in Afghanistan probeerde op te sporen, maar meer dan dat ook niet. Deze elementen staan in deze beslissing niet ter discussie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country\\_Guidance\\_Afghanistan\\_2021.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf)) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t.

Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_06\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf) en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiietische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig

*in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.*

*De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.*

*In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.*

*U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Laghman in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar uw regio van herkomst een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Laghman. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

*Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.*

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. X In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](#), **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op [https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq\\_report\\_on\\_afghanistan\\_january\\_2022.pdf](https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

*Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.*

*Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.*

*De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is, is terug te vinden via de hyperlinks en in het administratieve dossier.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

## **2. Het verzoekschrift**

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), artikel 17, § 2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op de vluchtelingenstatus.

Verzoeker gaat in op de motieven inzake zijn vluchtrelaas, waarbij hij het belang van de madrassas in de rekruteringsstrategie van de taliban benadrukt. Verder schetst hij de omstandigheden van zijn eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), wat volgens hem bepaalde omissies en tegenstrijdigheden kan verklaren.

Verder gaat hij in op de reden waarom hij naar de madrassa ging, op de wijze van rekrutering door de taliban, de door hem ondernomen beschermingspogingen en op de reactie van de taliban na zijn vertrek.

Verzoeker gaat in op zijn verwestering, waarbij hij benadrukt dat hij sinds meer dan twee jaar in Europa verblijft, waarbij hij zich heeft aangepast aan de Westerse levensstijl. Hij geeft aan dat hij zich Westers kleedt en zich gedraagt op een Westerse manier. Verzoeker benadrukt dat hij alhier naar school ging, Engels spreekt, veel Belgische vrienden heeft en perfect is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij benadrukt dat het in de gegeven omstandigheden ondenkbaar is om terug te keren. Hij benadrukt dat de taliban sinds de machtsovername een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de Sharia-wetgeving. Verzoeker verwijst naar diverse landeninformatie inzake verwesterde Afghanen en benadrukt het gebrek aan betrouwbare landeninformatie omtrent hun behandeling bij terugkeer.

Verzoeker benadrukt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegeven.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker schetst zeer uitgebreid de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Hij verwijst naar rechtspraak van het EHRM en ziet een parallel met de situatie van het arrest "*Sufi en Elmi*" van het EHRM.

Verzoeker benadrukt dat een economische crisis kan ressorteren onder de subsidiaire beschermingsstatus, indien deze wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, wat *in casu* zo is. Verzoeker stelt dat deze crisis duidelijk het directe en indirecte gevolg is van het optreden van de taliban.

Verder gaat hij, onder verwijzing naar rapporten, in op het gebrek aan betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban.

Verzoeker gaat in op de veiligheidssituatie in Afghanistan en benadrukt het willekeurig geweld. Hij geeft aan dat er geen sprake is van een afname van het geweld, doch enkel van een wijziging van de vorm van het geweld, waarbij de taliban gewelddadige paktijken handhaven. Hij verwijst naar data van ACLED.

Verzoeker benadrukt dat er nog steeds sprake is van meerdere actoren in de veiligheidssituatie, waarbij hij wijst op de aanwezigheid en het conflict met de ISKP en het NRF.

Verzoeker stipt andermaal het gebrek aan betrouwbare landeninformatie aan

2.2. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift een consulteerbare weblink bij van het rapport van OSAR "*Afghanistan: risques au retour liés à l'occidentalisation*" van 26 maart 2021.

### 3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal heeft op 28 februari 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022
- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023.

3.2. Verzoeker heeft op 15 maart 2023, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt, waarbij hij schooldocumenten uit België voegt, evenals bewijzen van het loon dat hij in België ontvangt.

### 4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die

tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17, § 2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003, ontbreekt elke uiteenzetting van de wijze waarop deze bepaling zou zijn geschonden. Hetzelfde geldt voor het geschonden geachte vertrouwensbeginsel.

4.5. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

## 5. De beoordeling

### 5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar zijn herkomstland te worden vervolgd door de taliban, omwille van een poging tot gedwongen rekrutering via de madrassa. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen, op grond van de volgende overwegingen:

- (a) verzoekers verklaringen op DVZ en het CGVS zijn niet geheel eensluidend, waarbij verzoeker bij DVZ verklaarde dat (i) de taliban al eerdere rekruteringspogingen ondernam of minstens interesse toonde; (ii) verzoekers vader zelf naar de taliban ging; (iii) de taliban niet bij verzoeker thuis langskwam en al zeker geen drie keer;
- (b) het is onaannemelijk dat verzoekers ouders verzoeker naar de madrassa zouden sturen, gelet op de reputatie van de baas van de madrassa, de regelmatige aanwezigheid van vermoedelijke talibanleden

en de voorgeschiedenis van verzoekers broer, die reeds jaren geleden diende te vluchten naar aanleiding van een gedwongen rekrutering in dezelfde madrassa;

(c) uit achtergrondinformatie blijkt dat de taliban veelal aan collectieve rekrutering doen via propaganda in madrassa's met als doel een vrijwillige aansluiting, waarbij de verklaring van verzoeker dan de qari's nooit over de oorlog of de jihad spraken niet lijkt te stroken met deze context;

(d) verzoekers verklaringen omtrent het precieze verloop van de rekrutering na de bekendmaking van de taliban in hun interesse zijn onaannemelijk, waarbij (i) verzoeker geen idee heeft omtrent de identiteit van de talibanleden die driemaal naar zijn ouderlijk huis kwamen; (ii) verzoeker geen gewag maakt van bepaalde methodes waarmee de talibanleden bij hun bezoeken zijn vader werkelijk onder druk probeerden te zetten; (iii) er geen beroep werd gedaan op familiale of clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen; (iv) er op geen enkel moment sprake is van harde taal, fysieke of andere drukingsmiddelen; (v) verzoeker niet aantoonbaar waarom de taliban zoveel moeite zou doen om hem specifiek te rekruteren; (vi) het niet aannemelijk is dat de taliban bij hun derde bezoek zouden waarschuwen dat ze verzoeker de volgende dag zouden arresteren en meenemen, zodat verzoeker de kans werd geboden zichzelf in veiligheid te brengen;

(e) het is onaannemelijk dat verzoeker slechts na de waarschuwing bij het derde bezoek bescherming begint te zoeken, in het bijzonder in het licht van de voorgeschiedenis van zijn broer, waarbij (i) zou kunnen worden verwacht dat verzoeker of zijn vader reeds eerder beschermingsmaatregelen zouden nemen; (ii) verzoeker ondanks de vage belofte van de nabij gestationeerde soldaten 's nachts thuis bleef en geen ander onderkomen zocht; (iii) verzoeker uiteindelijk slechts wordt ondergebracht in het huis van een vriend van zijn vader, nadat de soldaten verzoeker ervan zouden verdenken dat hij iets te maken had met de gevechten met de taliban de voorbije dag;

(f) het is onaannemelijk dat de taliban, wanneer zij de vierde keer langskomen en verzoeker verdwenen is, zich zo gemakkelijk laten afschepen en slechts stellen dat zij verzoeker zullen zoeken en bestraffen, waarbij (i) niet blijkt dat de taliban na verzoekers vertrek is overgegaan tot verregaandere acties of represailles tegen verzoekers vader, niettegenstaande dat verzoeker reeds de tweede zoon is die verdwenen is na een poging tot rekrutering en (ii) verzoeker geheel onwetend is over het lot van de andere jongens die de qari in naam van de taliban eveneens wilden rekruteren;

(g) verzoeker maakt niet aannemelijk waarom soldaten van de checkpoint hem van samenwerking met de taliban zouden verdenken, doordat hij een klacht indiende bij hen en waarbij bovendien geen geloof kan worden gehecht aan de rekrutering en aldus evenmin aan het indienen van een klacht bij de soldaten.

5.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.5. Waar verzoeker benadrukt dat hij minderjarig was op het moment van zijn interview bij DVZ en zijn gehoor bij het CGVS, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal hier rekening mee heeft gehouden en hem steunmaatregelen heeft verleend. Zo kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen: *"Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstond in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst."* Verder blijkt noch uit een lezing van het verslag van het gehoor bij DVZ en de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit een lezing van de bestreden beslissing dat er van verzoeker kennis of elementen werden verwacht, die het begrip van een minderjarige te boven gaan. Er werden algemene vragen gesteld omtrent zijn verblijfplaatsen, zijn levensomstandigheden, zijn familie en de elementen die aan de grondslag van zijn vluchtrelaas liggen. Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de leeftijd. Verzoeker was op het

moment van het gehoor bij DVZ ook bijna zeventien jaar en op het moment van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS ruim zeventien jaar oud. Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker reeds enige maturiteit bezat en in staat was om volwaardige verklaringen af te leggen, rekening houdend met de geboden steunmaatregelen. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft te concretiseren op welke wijze zijn profiel als minderjarige de beoordeling van de commissaris-generaal aan het wankelen zou brengen.

5.1.6. Verzoeker gaat in op de inconsistenties en omissies in de verklaringen afgelegd bij DVZ. Hij benadrukt dat hij kort zijn verhaal diende te vertellen, zodat hij zich heeft beperkt tot de kernelementen, zonder hierbij in detail te treden. De Raad benadrukt in deze evenwel dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij of zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn of haar aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn of haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn of haar asielaanvraag en het is aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties, en dit reeds vanaf het eerste gehoor bij de DVZ. *In casu* stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker bij de DVZ enerzijds geen melding maakte van de drie bezoeken van de taliban aan zijn ouderlijk huis en anderzijds verklaarde dat zijn vader rechtstreeks naar de taliban ging en dat de taliban reeds eerder interesse uitte ten aanzien van verzoeker als potentieel rekrut. De commissaris-generaal stelt terecht dat *“Het feit dat de taliban u drie keer opzocht thuis, is een significant feit waarvan men zou verwachten dat u het had vermeld ondanks de korte tijdsduur van het eerste interview. Dat u dit niet deed en er daarnaast ook nog andere onenigheden zijn, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas”*. Verzoeker kan deze omstandigheid niet opzijschuiven als een louter detail in zijn vluchtrelaas. In navolging van de commissaris-generaal, stelt de Raad vast dat verwacht mocht worden dat verzoeker deze huisbezoeken van de taliban, wat een essentieel onderdeel betreft van de reden waarom verzoeker het drastische besluit heeft genomen om zijn herkomstland te verlaten, reeds zou hebben vermeld bij DVZ. Het algemene betoog in het verzoekschrift dat hij zijn verhaal kort diende te houden, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Verzoeker verwijst nog naar zijn onderhoud bij het CGVS, waar hij verklaarde dat het interview bij DVZ hem niet werd voorgelezen. In deze kan de Raad evenwel enkel vaststellen dat uit het verslag van het gehoor bij DVZ blijkt dat zijn verklaringen hem wel degelijk werd voorgelezen in het Pashtou en dat hij middels het plaatsen van zijn handtekening bevestigd heeft dat zijn verklaringen, zoals zij in dit verslag werden genoteerd en aan hem voorgelezen, juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (zie AD, “vragenlijst CGVS”, p. 2). Ook verzoekers voogd tekende het verslag van het gehoor bij DVZ. In deze omstandigheden volstaat het niet om louter te poneren dat het verslag niet werd voorgelezen.

5.1.7. Losstaand van de vraag of het geloofwaardig is dat verzoekers ouders hem naar een talibangezinde madrassa zouden sturen, alwaar zijn oudere broer reeds eerder diende te vluchten omwille van een poging tot gedwongen rekrutering – dit is een motief dat door de Raad als overtollig wordt beschouwd – treedt de Raad de commissaris-generaal alleszins bij in zijn beoordeling dat *“Een ander element dat de twijfels verder doet aanzwengelen, is het precieze verloop van de rekrutering na de bekendmaking van de talibans interesse voor u en uw reactie daarop. U verklaart dat de qari aan u en nog enkele andere jongens liet weten dat de taliban wilde dat jullie zich bij hen aansloten en mee de heilige oorlog gingen voeren (CGVS, p. 24-25). Uw vader liet de qari verstaan dat hij hier geen toestemming voor wilde geven omdat u te jong was en ook nog nooit een wapen had gebruikt (CGVS, p. 20). De drie daaropvolgende dagen kwamen er elke dag gemaskerde talibanleden in de late namiddag bij jullie thuis. U weet niet wie de mannen waren, enkel dat u een van hen had gezien in de madrassa, en weet evenmin niet wie hun leider was (CGVS, p. 24-25). Nochtans zou verwacht worden dat u hier enige informatie over zou moeten hebben of zou moeten hebben opgevangen, al was het ook maar na uw vertrek uit uw land. U behield immers nog contact met uw ouders. Daarnaast moet worden vastgesteld dat u geen gewag maakte van bepaalde methodes waarmee de talibanleden bij hun bezoeken uw vader werkelijk onder druk proberen zetten. Zo vertelt u over hun eerste bezoek dat ze jouw vaders boodschap, zijn weigering, gingen doorgeven aan hun leider (CGVS, p. 24). Als de taliban u al dan niet met dwang wilde rekruteren, zou verwacht worden dat er andere elementen in de strijd werden geworpen. Uit uw verklaringen blijkt alvast niet dat er – zoals wel vaker gebeurt of gebeurde - een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Ook is er op geen enkel moment sprake van harde taal, fysieke of andere drukingsmiddelen. Dat de taliban allesbehalve doortastend te werk gaat in hun rekruteringsproces, lijkt weinig waarschijnlijk. Ook blijft het*

onduidelijk waarom de talibanstrijders u willen rekruteren. U zegt dat ze daar nooit iets over hebben gezegd (CGVS, p. 24). Bijgevolg is het onduidelijk waarom de taliban zoveel moeite doet om u te rekruteren. Alleen de laatste keer dreigen de taliban ermee dat als ze de vierde keer komen, wat de volgende dag zal zijn, dat ze u zullen arresteren en meenemen (CGVS, p. 20, 24, 26). Er kan moeilijk ingezien worden waarom de taliban deze informatie meedeelt. Als ze u al gedwongen wilden meenemen of ontvoeren, dan zou verwacht worden dat ze veel discreter bleven over hun intenties. Met deze waarschuwing geven ze immers u de kans om uzelf in veiligheid te brengen en boycotten ze hun eigen plannen, wat niet geloofwaardig kan worden geacht". Verzoeker brengt deze overwegingen niet aan het wankelen. Hij stelt dat de taliban zijn vader vooreerst niet onder druk wilden zetten – omdat zij trachten personen te overtuigen om nieuwe strijders te rekruteren – en dat de familie pas onder druk werd gezet nadat het duidelijk was dat zijn vader nog steeds weigerde om zijn zoon af te geven. Hij benadrukt dat het onaanvaardbaar is dat de weigering van verzoeker onbestraft zou blijven. Wat betreft het veralgemeend betoog dat de taliban in madrassa's preken en proberen jongeren te overtuigen, wijst de Raad erop dat verzoeker hiermee de concrete beoordeling van zijn zaak niet aan het wankelen brengt. Er blijkt niet dat er in verzoekers geval een voorafgaandelijke indoctrinatie werd gehanteerd, waarbij verzoeker verklaarde dat de qari's nooit eerder over de oorlog of de Jihad spraken en dat hij nooit eerder iets had gehoord over een aansluiting bij de taliban (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 27). Verder concretiseert hij ook niet op welke wijze zijn familie uiteindelijk onder druk werd gezet, waarbij verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet verder kwam dan te stellen dat de talibanleden naar zijn ouderlijk huis kwamen, doch telkens, zonder enige vorm van fysieke of verbale druk, weer weggingen. In deze context, stelt de commissaris-generaal bovendien ook terecht dat: *"Wanneer de taliban zoals afgesproken de vierde keer langskomen de volgende dag, vertelt uw vader hen dat u vertrokken bent en niet meer thuisgekomen bent, waarop de taliban enkel laat verstaan dat ze u in de regio zullen zoeken en bestraffen. U maakt geen gewag van andere zaken die de taliban meldde of deed, al dan niet om vader tot spreken aan te zetten over uw verblijfplaats (CGVS, p. 28). Dat de taliban zich zo makkelijk laat afschepen, lijkt opnieuw weinig waarschijnlijk. Als ze u werkelijk wilden rekruteren of nodig hadden, is het niet te vergezocht om te denken dat ze uw vader opnieuw onder druk zouden zetten om meer informatie over u te ontlokken"*. Door louter een hypothese voor te stellen, met name dat zijn vader een oude en gerespecteerde man is en daarom met rust werd gelaten, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de taliban zich zo gemakkelijk zou laten afschepen, na verzoekers vertrek. De status van verzoekers vader verhinderden de taliban niet om in eerste instantie een poging te ondernemen om zijn zoon gedwongen mee te nemen – nadat zij dit reeds eerder trachtte met een andere zoon – zodat niet kan worden ingezien waarom zij vervolgens plots geen druk zouden uitoefenen omdat verzoekers vader gerespecteerd is. Ook de geopperde mogelijkheid dat verzoekers familieleden hem niet alles vertellen over wat er nog gebeurd is in Afghanistan door zijn vertrek, werpt geen ander licht op de zaak. Er mag worden aangenomen dat verzoeker bij zijn familie het belang zou benadrukken van het hebben van een volledig beeld van de omvang van zijn problemen.

5.1.8. De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij in zijn beoordeling dat de omstandigheid dat verzoeker pas na de derde waarschuwing van de taliban bescherming begint te zoeken door een klacht in te dienen bij de soldaten van een checkpoint – en dan nog pas daadwerkelijk onder te duiken nadat hij door de soldaten van de checkpoint zou worden verdacht van een samenwerking met de taliban – de ernst van de voorgehouden vrees relateert. De commissaris-generaal stelde hierbij terecht dat: *"Van iemand die in uw situatie verkeert, zou minstens verwacht worden dat u het zekere voor het onzekere neemt en u zich meteen na het derde bezoek van de taliban tijdelijk elders gaat schuilhouden zodat u de taliban de vierde keer te snel af bent. In plaats daarvan gaat u echter eerst klacht indienen bij de soldaten. U verlaat uw ouderlijk huis pas wanneer uw vader verneemt dat de soldaten van de overheid u ervan verdenken iets te maken te hebben met de gevechten die dezelfde nacht van uw bezoek aan het checkpoint plaatsvonden. Dit is overigens dezelfde dag waarop de taliban stelde naar uw huis te komen om u mee te nemen. U vertrekt dus geen moment te vroeg. Het is echter tekenend dat slechts wanneer er nog een extra dreiging bij komt dat uw vader beslist u onder te brengen in het huis van de vriend van uw vader, hoewel ook nauwelijks als een bijzonder veilige plaats kan worden beschouwd (CGVS, p. 26). Het gegeven dat u laattijdig een schuilplaats zoekt, toont aan dat u en uw vader uw risico's volledig onderschatten. Dit ondermijnt evenzeer uw vrees voor de taliban"*. Door aan te geven dat het onderduiken of verhuizen niet zonder moeilijkheden of risico's zou zijn, brengt verzoeker de beoordeling niet aan het wankelen. Van iemand die een zodanige vrees koestert ten aanzien van de taliban, en om deze reden uiteindelijk zijn herkomstland zal verlaten, kan worden verwacht dat hij de nodige veiligheidsmaatregelen treft, ondanks de eventuele moeilijkheden die hiermee gepaard gaan. Verzoeker stelt nog dat hij uiteindelijk wel degelijk tijdig onderdook, doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij een enorm risico liep door slechts onder te duiken op dezelfde dag als de dag waarop de taliban hem zouden komen halen.

5.1.9. De Raad wijst erop dat de volgende pertinente passage in de bestreden beslissing door verzoeker onbesproken wordt gelaten: *“Voor het overige verklaart u dat de soldaten van het checkpoint wiens bescherming u inriep u na het incident van mogelijke samenwerking met de taliban verdachten. Zo dachten ze dat u hen een vals verhaal had verteld om hen in de problemen te brengen maar het blijft onduidelijk hoe uw verhaal hen in de problemen kon brengen (CGVS, p. 20-21, 26). Hoe dan ook, aangezien uw rekrutering door de taliban niet geloofwaardig is, kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u de hulp en bescherming van de soldaten inriep”*. De Raad treedt deze overweging bij.

5.1.10. Wat betreft de door verzoeker overgemaakte documenten, sluit de Raad zich aan bij volgende overweging van de commissaris-generaal: *“De documenten die u voorlegde, uw taskara, de taskara van uw vader, de verzendenvelop en het attest van het Rode Kruis, kunnen deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. De taskara's en de verzendenvelop bevatten immers enkel informatie over uw identiteit, uw plaats van herkomst en uw nationaliteit en kunnen dus hoogstens uw verklaringen daarover ondersteunen. Het attest bevestigt dat u uw familie in Afghanistan probeerde op te sporen, maar meer dan dat ook niet. Deze elementen staan in deze beslissing niet ter discussie.”*

5.1.11. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

5.1.12. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.13. Verzoeker maakt verder in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota melding van een vrees om vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als “verwesterd” of als een ongelovige, omwille van zijn langdurig verblijf in Europa.

5.1.14. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan*

*targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *“Guidance Note”* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *“to play the game”*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *“zina”* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *“Country guidance: Afghanistan”*, januari 2023, p. 21 en 72-79)

5.1.15. De Raad herhaalt dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit

of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat in zijn hoofd sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd.

5.1.16. Uit de stukken van de aanvullende nota blijkt weliswaar dat verzoeker alhier school heeft gelopen, waarbij er tevens twee getuigenverklaringen van de schooldirectie en het secretariaat worden gevoegd. In deze verklaringen komt naar voor dat verzoeker wordt beschouwd als een goede student, die deelneemt aan sportactiviteiten, die anderen respecteert, die zich goed aanpast en die zich integreert in de school en de Belgische samenleving. Tevens blijkt uit de gevoegde stukken dat verzoeker alhier aan het werk is. Dit betreffen weliswaar lovenswaardige elementen, doch deze elementen op zich zijn nog niet voldoende opdat kan worden aangenomen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft dan wel dat hij als verwesterd zou kunnen worden gepercipieerd, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom deze elementen wel zodanig zwaarwichtig zijn dat dit wel zo is.

5.1.17. De duur van zijn verblijf in België sinds maart 2020, *in casu* amper drie jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. De Raad is er zich van bewust dat verzoeker Afghanistan verliet toen hij nog minderjarig was – met name op vijftienjarige à zestienjarige leeftijd – doch verzoeker toont niet *in concreto* aan dat deze omstandigheid maakt dat hij dermate zou zijn verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan en zich opnieuw zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende normen, zoals deze thans worden vormgegeven door de taliban. Verzoeker heeft tot zijn vijftien à zestien jaar in Afghanistan verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan ook al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Er blijkt ook dat verzoeker actief deelnam aan het Afghaanse leven. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Verzoeker heeft bovendien nog een familiaal netwerk in Afghanistan, met wie hij contact onderhoudt, zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen (zie, NPO, p. 14-154).

5.1.18. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

5.1.19. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2

september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. De Raad herhaalt dat verzoeker verklaarde dat hij nog steeds contact heeft met zijn familie. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

5.1.20. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.1.21. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

5.1.22. Wat betreft verzoekers betoog in het verzoekschrift over het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geviséerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Laghman, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

5.1.23. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*

*§ 2. Ernstige schade bestaat uit:*

*a) doodstraf of executie; of,*

*b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

*c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van

objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan niet meer vergelijkbaar is met de situatie ten tijde van het arrest S.H.H. van het EHRM. Er is immers niet langer een functionerende centrale regering aanwezig nu het land volledig onder controle staat van een islamitische groepering. Daardoor zou de huidige situatie eerder vergelijkbaar zijn met deze in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM.

Dit standpunt kan niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Tevens wordt in het arrest Sufi en Elmi nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan, ondanks verzoekers beweringen daaromtrent. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en

Elmi werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername door de taliban, wiens regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend, in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker.

De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen.

Verzoeker argumenteert dat de humanitaire hulp uitblijft door de mensenrechtenschendingen die de taliban begaan, vrijheidsbeperkende en vrouwonvriendelijke regelgeving die zij uitvaardigen en gemaakte beloftes die zij niet nakomen. De Raad is evenwel van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat de gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal wordt erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de-facto regering aanwezig is, met de-facto ministers en de-facto functionarissen (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. X; RvS 8 februari 2018, nr. X; RvS 29 mei 2018, nrs. X en X; RvS 28 mei 2021, nr. X).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's -aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122).

Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn raadsman en een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES